

det Spørgsmaal, som her ligger for, om det er ret og billigt at forhøje de to Biskoppers Lønning, hvad der er foreslaaet af Ministeren. At dette nu er Tilfældet, forekommer det mig, at der ikke kan være nogen som helst Tvivl om. Forholdet er jo nemlig det, at disse to Biskoppers Lønninger ere betydeligt lavere end de andre Biskoppers, og dertil er der, fra hvilken Side man end vil se det, aabenbart ikke nogen tilstrækkelig Grund. Det er jo navnlig med Hensyn til Forretningernes Omfang og Embedets Bestaaenhed klart, at Aalborg Bispeembede ikke staar tilbage for noget af de andre jydskke Embeder. Volland-Falksters Bispeembede er maaske ikke saa omfattende, men Forfællingen er i alt Fald ikke saa betydelig, at der er nogen tilstrækkelig Grund til ikke at lønne Biskoppen der paa tilsvarende Maade som de øvrige. Heller ikke kan man sige, at Statskassen ikke kan være tjent med disse Forhøjelser af Lønninger og Repræsentationstillæg; thi Forholdet er jo det, at paa § 9 har Statskassen et Overskud af overtagne Bispeindtægter af godt og vel 120,000 Kr., og til Bispelønningerne vil der, selv om denne Forhøjelse gives, jo ikke medgaa Halvdelen af denne Sum. Det er altsaa et Billigheds- og Retfærdighedskrav, der opfyldes, naar dette Tillæg tilstaaes. — Vi have endvidere under Nr. 17, 18, 20 til 24 stillet Forslag om nogle Bevillinger til Omordning af de geistlige Forhold i et Par Sogne i Hedeegnene i Jylland. Jeg skal med Hensyn til Forslaget under Nr. 17, der lyder paa Tilskud til et nyt Præstefald i Arnborg, 2,000 Kr., bemærke, at der i Overkriften er indløbet en lille Unøjagtighed, idet der nemlig skal staa: Tilskud til Præstefaldet i Starvild og til et nyt Præstefald i Arnborg. Der er nemlig Tale om 1,000 Kr. til hvert af disse Sogne, idet Embedet skal deles, altsaa ikke 2,000 Kr. til Arnborg alene. Jeg antager, at denne Unøjagtighed ikke kan have noget at betyde, da det drejer sig om en Forhøjelse med den samlede Sum af 2,000 Kr. I det andet Ting har man modsat sig den Bevilling, hvorefter der her er Tale, ligeledes under Naaberaabelse af, at der foreligger Forslag til en Præstelønningslov. Det er aabenbart, at denne Præstelønningslov, som ikke kommer videre, og som har været fremme saa mangfoldige Gange, ikke kan afgive noget rimeligt Naastud for, at man ikke skal vedblive med, som vi have gjort i de foregaaende Aar, at søge at afhjælpe Trangen til bedre geistlig Betjening paa de Steder, hvor den viser sig særlig fremtrædende. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for

disse Forslag under Nr. 17, 18, 20—24, der angaa Forhold, hvor der maa erkendes at være en virkelig Trang til en Omordning.

Jeg tillader mig dernæst at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa et Par Bemærkninger, der ere fremsatte af Flertallet under Punkt 10 i Betænkningen. Den ene angaar Forfatteren Henrik Pontoppidan. Vi have fundet, at der ikke var Anledning til at udstemme den Bevilling paa 1,000 Kr., som i det andet Ting er vedtaget til ham paa § 21 VI. A. 3., idet vi forudsætte, at den ikke vil komme til Udbetaling, forinden han har afgivet en Erklæring, der supplerer hans tidligere Skrivelse, og som Ministeren kan finde fyldestgørende. Sagen er nemlig den, at ved at forhøre os, have vi bragt i Erfarings, at han for Tiden er i Udlandet og ikke har kunnet være bekendt med de Forhandlinger vedrørende ham, der ere foregaaende i det andet Ting. Det vil derfor være rigtigt, at Bevillingen bliver staaende, indtil han kommer til Stede; saa faar man at se, om han vil afgive en Erklæring, der kan anses for fyldestgørende. — I øvrigt finder Flertallet sig foranlediget til at gøre opmærksom paa, at det vilde være meget ønskeligt, om vi kunde komme til Enighed med Ministeren og det andet Ting om, hvorledes denne Konto VI. A. 3. skal formes i Fremtiden. Den har egentlig i Størstedelen af den Tid, den har bestaaet, voldt ikke saa lidt Ulejlighed, fordi man ikke har kunnet blive enig om, hvorledes den skulde forstaaes. Det er fra en Side gjort gældende, at i Virkeligheden var der en vis Frihed over den Bevilling, der saaledes gives, naar der blev Spørgsmaal om at disponere over et Beløb, som var blevet ledigt. Fra anden Side har man sagt, at det var aldeles bestemte Bevillinger, der her bleve givne til visse Personer, og at de kun kunde anvendes paa denne Maade. Det kan heller ikke nægtes, at Kontoen har givet Anledning til, at der har indseet sig Misbrug. Jeg finder det i alt Fald ikke i sin Orden, naar man ser, at Forfatteren Henrik Pontoppidan er kommen ind paa Kontoen paa den Maade, at et Medlem af det andet Tings Finansudvalg har spurgt ham, om han ikke kunde bruge eller trænge til 1,000 Kr., som vare blevne ledige. Jeg kan tænke mig, at man, efterhaanden som de to- og treaarige Bevillinger udløbe, kunde indskrænke dem saaledes, at de enten helt bortfaldt eller ogsaa reduceredes til en Bevilling med den Karakter, at Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet havde at disponere over den under sit Ansvar.